

nia loquamur; quia vero omnis species malivanda est, securius est sequi distinctionem Panormit., quæ non solum in extrema necessitate locum habet, sed etiam in gravi, juxta superius dicta, capite decimo secundo, quæ magna ex parte hic possunt accommodari.

9. *Indulgentiarum concessio est materia simoniæ.* — *Ratio conclusionis.* — Septimo, ad actus hujus jurisdictionis reduco nunc indulgentiarum concessionem, quam esse actum spiritualis jurisdictionis suppono, ex his quæ dixi in tom. 4, distinct. 49, sect. 3, et tom. 5, distinct. 14, sect. 1. Et licet illa jurisdictio superioris rationis sit, et pontificia simpliciter, vel episcopalis seu quasi episcopalis, quoad aliquam partem vel delegationem, nihilominus actus ejus est valde spiritualis, et ad internam conscientiam mundationem spectat, quatenus reatus poenarum temporalium coram Deo remittit, et ita ad ingressum coelorum præparat, et a purgatorio liberat, et ideo ad spiritualem et internam jurisdictionem illum reducimus. Eo vel maxime quod, licet indulgentiæ a Pontifice concedantur, sæpe solent per confessorem applicari: est etiam res facilis, et ideo hic potest breviter expediri: dicendum est enim etiam hunc actum esse materiam simoniæ, neque ulla ratione emi aut vendi posse. Hoc pro comperto supponunt omnes. Et patet, primo, quia est actus supremæ cujusdam spiritualis et supernaturalis potestatis a Christo concessæ, et finis ejus maxime spiritualis. Secundo, quia est administratio quædam spiritualis, seu ecclesiasticum ministerium; et ita continetur sub generali prohibitione cap. *Ad nostram*, et cap. *Nemo presbyterorum*, de Simon. Tertio, quia vendere indulgentias, esset vendere satisfactionem Christi et Sanctorum, quæ per indulgentias applicatur. Quarto, quia privata persona non potest alteri vendere suam impetrationem, vel satisfactionem spiritualem, ut supra ostensum est, licet videatur suo modo habere dominium ejus: multo ergo minus poterit Ecclesiæ prælatus, qui solum est dispensator thesauri Christi et Ecclesiæ, spirituales ejus divitias vendere. Neque obstat quod sæpe ad lucrandam indulgentiam exigatur contributio aliqua temporalis: nam illa non est pretium indulgentiæ, sed est quoddam opus pietatis quod postulatur ut dispositio, et proxima ratio concedendi indulgentiam. Et ideo non solet talis pecunia applicari concedenti indulgentiam, sed ad eleemosynas, vel ad alia publica opera pietatis imperari.

10. *Simonia est accipere pecuniam, pro quo-*

cumque actu a confessore facto, ut gratiæ jubilei penitenti concedantur. — Atque hinc consequenter constat, non licere pecuniam accipere pro quacumque gratia, vel actibus qui in ordine ad indulgentiam obtinendam solent in jubileis a Pontificibus concedi, ut per confessores fiant seu applicentur, ut, verbi gratia, pro commutatione seu dispensatione in votis. Sicut enim Pontifex gratis hanc facultatem concedit, et concedere debet, ita multo magis cui facultas illa delegatur, gratis illa uti debet; et si aliquid directe, vel indirecte extorqueat, simoniam committit. Idemque est de absolutione a peccatis reservatis, quæ item solet concedi cum indulgentiis, et est actus maxime spiritualis, et de illa procedunt quæ de absolutione a peccatis et a censura diximus. Nam, supposita ablatione reservationis, quæ per illam concessionem fit, tenetur ex officio confessor absolutionem simpliciter præbere. Et eadem ratione constat, nec grana benedicta, nec imagines, cruces, et similia, vendi posse ratione indulgentiæ illis per benedictionem concessæ, quia hoc esset vendere indulgentiam ipsam, ut constat. Tunc autem censerentur hæc vendi ratione indulgentiæ, quando eo nomine carnis venderentur; nam si sint pretio æstimabiles ratione materiæ, vel expensarum, non erit simonia, quantum ad eam partem illa vendere, quamvis habenda sit ratio vitandi scandalum, et omne malum, vel turpis lucri speciem.

11. *Licentiæ a parochio concessæ subditis sunt materia simoniæ.* — Ultimo revocari possunt ad hanc jurisdictionem internam omnes licentiæ, vel quasi dispensationes quas parochi dare possunt suis subditis in ordine ad præceptorum observationem, vel excusationem, ut, verbi gratia, laborandi in die festo propter concurrentem necessitatem, vel comedendi cibum prohibitum in aliquo die, et similia: sive hæc fiant per proprium actum jurisdictionis, sive per authenticam approbationem (ut sic dicam) causæ excusantis: nam quomodocumque fiant, sunt actus spirituales pastoralis officii, et ideo nullo modo vendi possunt. Maxime cum ad illos parochus ex suo officio comprehendantur, propter quod recipit ab Ecclesia conveniens stipendium et sustentationem.

12. *Parochus simoniam committit si nolit assistere matrimonio contrahendo, nisi dato pretio.* — Unde etiam potest obiter definiri dubium, quod circa sacramentum matrimonii

CAPUT XX.

UTRUM ACTUS ECCLESIASTICÆ JURISDICTIONIS PERTINENTIS AD EXTERNUM FORUM SINT MATERIA SIMONIÆ?

nunc excitari potest. Nam cum præsentia parochi necessaria nunc sit ad valorem matrimonii, dubitari potest an ille actus assistendi parochi sit nunc materia simoniæ, ita ut veram simoniam committat, si nolit assistere, nisi pretio accepto. Videri enim potest non esse, quia ille non est actus jurisdictionis, et ideo validus est, etiamsi ab excommunicato fiat, ut alibi dixi, sed est actus cujusdam testimonii publici et authentici, quod primo et per se requiritur ad valorem contractus, et consequenter ad valorem etiam sacramenti; ergo non videtur actus spiritualis, nec materia simoniæ, sicut etiam requiruntur alii duo testes, qui, si pretium exigant pro illa assistentia, non erunt simoniaci. Nihilominus in parochio videtur mihi talis actus materia simoniæ; nam, licet non sit actus jurisdictionis, est tamen actus sui muneris et officii spiritualis, et actus ille, ut ab illo exigatur, est spiritualis, saltem ut annexus sacramento ex necessitate, supposito Ecclesiæ præcepto. Unde per se primo requiritur ad matrimonium, quatenus sacramentum est. Et in hoc est magna differentia inter parochum et alios testes; nam in alio testimonium eorum proprie requiritur ratione contractus, ut de illo constet, et ideo ad summum tenentur ita se gerere, sicut alii testes in causis ecclesiasticis, de quibus, an teneantur gratis ferre testimonium, vel illud etiam sit materia simoniæ, infra dicemus. At vero parochi præsentia, propria et speciali ratione postulata videtur propter sanctitatem illius contractus, seu propter rationem sacramenti, et ita ille ibi adest ut minister ecclesiasticus. Quapropter non immerito illud potest nuncupari ecclesiasticum ministerium, ac subinde comprehendi sub generali regula cap. *Ad audientiam*, sæpe citati, et cap. *Consulere*, eodem, quod pro nulla ecclesiastica administratione licet pretium accipere. Denique cum sufficere possit ad matrimonium alius sacerdos de licentia parochi, manifestum videtur non posse parochum vel Episcopum illam licentiam vendere, ut ex dictis constat, et ex dicendis capitulis sequentibus magis patebit; ergo neque si ipse assistat, potest pro illa assistentia pretium accipere, quia si assistendo per alium non potest actum suum vendere, nec per se poterit. Pro nullo ergo actu hujus pastoralis curæ, pretium accipere licitum est.

1. *Nullum actum jurisdictionis externi fori posse vendi sine simonia.* — De hac jurisdictione solet generalis regula constitui, nullum illius actum posse sine simonia vendi aut emi, ac subinde semper esse materiam simoniæ. Hæc regula sumi potest ex D. Thom., quæst. 100, art. tertio, præsertim ad 3, et in 4, dist. 25, quæst. 3, articul. 2, quæst. 2, præsertim ad 9, et ex aliis Theologis ibi; et Anton., Sylvest. et aliis Thomistis, locis sæpe citatis; juris etiam interpretes idem sentire videntur in cap. *Vendentes*, 1, quæstione tertia, cum Gloss. ibi, Cardinal. Alexand., num. 7, et sanct. Sixt., numer. 6. Item in cap. *Qui recte*, 14, quæst. 3. Verumtamen hæc universalis regula, licet fortasse vera sit, non est æque certa in omnibus actibus hujus jurisdictionis, quia, licet omnes, quatenus ab illa sunt, sint aliquo modo spirituales ex parte principii, non tamen omnes sunt æque spirituales, vel in se spectati, vel in ordine ad proximum finem ad quem referuntur; quidam enim videntur esse satis materiales, et immediate ordinati ad finem politicum inter personas ecclesiasticas, ut lites civiles vel criminales inter eas dirimere, licentiam dare ad aliquem actum mere temporalem et similia; ideoque non potest esse de omnibus his eadem certitudo. Propter hoc ergo, operæ pretium duco magis in particulari de his actibus loqui, eorum varietatem distinguendo.

2. *Qui sint actus quibus jurisdictio confertur.* — Primo ergo distinguere possumus actus quibus ipsa jurisdictio confertur, ab actibus quibus eadem jurisdictio administratur. Actus enim quo jurisdictio ecclesiastica alicui confertur, revera est actus jurisdictionis. Duobus enim modis confertur hæc jurisdictio, scilicet, vel ut ordinaria, vel ut delegata; et cum confertur ut ordinaria, semper datur ab aliquo superiori altiore jurisdictionem habente, in virtute cujus potest aliis dignitatem conferre, cui talis jurisdictio conjuncta est. Sic enim a summo Pontifice manat hæc jurisdictio ad Episcopos, vel alios prælatos illam participantem, et interdum ab Episcopo potest alicui inferiori communicari. Potestas autem delegata ab eo conceditur, qui ordinariam habet,

et in virtute illius committitur, et ita illa commissio, actus ordinariæ jurisdictionis merito dici potest juxta l. *Imperium*, ff. de Jurisdic. omnium judic. Solum potest a priori membro excipi jurisdictionis Summi Pontificis, quæ maxime ordinaria est, et non confertur ab alio homine habente jurisdictionem ordinariam, sed immediate a Deo ipso. Hæc autem exceptio nihil obstat generalitati doctrinæ: tum quia loquimur de jurisdictione quæ per homines dari potest; homines enim sunt, qui simoniam committere possunt, non Deus; tum etiam quia in illa dignitate ejusque jurisdictione electores Pontificis subeunt vicem ejus, qui jurisdictionem confert, et ita ex parte illorum potest illa jurisdictionis esse materia simoniæ, ut dicemus.

3. *Qui sint actus quibus jurisdictionis exercetur.* — Actus vero quibus hæc jurisdictionis administratur, sunt illi qui ab illa prodeunt, et per quos exercetur, ac veluti executioni mandatur, versaturque circa externam gubernationem ecclesiasticam. Unde distingui possunt in actus pertinentes ad directionem, et actus pertinentes ad executionem: sub prioribus continentur maxime præceptorum seu legum lationes in ecclesiastico foro; sub posterioribus continentur omnes actus judiciorum ecclesiasticorum, sive civilium, sive criminalium, et cæterorum, qui ad illos reducuntur. Unde etiam duplices actus hujus jurisdictionis distingui solent: quidam vocantur jurisdictionis voluntariæ, quia in eis non intercedit coactio, sed gratia, et ita fiunt, volente illo cum quo exercentur, ut sunt dispensationes, privilegia, facultatum concessionem, legitimationes, et similes: alii dicuntur jurisdictionis contentiosæ, ut qui ad judicia ecclesiastica spectant; et inter hos quidam pertinent ad censuras imponendas vel tollendas, qui plus habent de commo animarum, et minus de strepitu judicii externi, ideoque magis spirituales videntur; alii vero sunt magis externi et politici, ut actus omnino forenses litium civilium, vel criminalium personarum ecclesiasticarum. Denique in his actibus considerare possumus, vel jurisdictionem ipsam, aut facultatem a qua ipsi actus procedunt (quam spirituales esse supponimus), vel actus ab illa procedentes; prius ergo dicemus de actibus, quibus ipsa jurisdictionis communicatur vel comparatur, quia etiam hi actus ad jurisdictionem pertinent; postea de cæteris actibus.

4. *Actus communicandi jurisdictionem spirituales sunt materia simoniæ.* — *Ratio.* —

Dico ergo primo: actus communicandi jurisdictionem spirituales, natura sua sunt materia simoniæ, ita ut illos vendere aut emere simonia sit juri divino contraria. Hæc assertio certa et communis est, et melius patebit descendendo ad aliquos actus in particulari. Ratio vero generalis est, quia si hujusmodi actus vendantur vel emantur, venditur ipsa spiritualis jurisdictionis; at vendere jurisdictionem ecclesiasticam manifeste est simonia, nam et ipsa est supernaturalis, et supernaturaliter data, et ad spirituales ac supernaturales finem per se primo ordinata, ut constat ex propria materia; ergo. Major per se nota est, quia vendere actum, quo res traditur, nihil aliud est quam vendere rem traditam; et e converso, non aliter venditur aliqua res quam vendendo elargitionem ejus. Item actus quo res traditur, non alia ratione æstimatur, nisi quia res ipsa æstimabilis est; unde si unum pretio æstimatur ac venditur, etiam aliud. Declaratur præterea ex duplici modo supra posito communicandi jurisdictionem hanc, ut ordinariam et ut delegatam. Nam priori modo non datur, nisi conferendo aliquam dignitatem ecclesiasticam, talem jurisdictionem habentem, vel si tantum sit cura pastoralis, datur conferendo beneficium ecclesiasticum curatum, habens talem jurisdictionem, seu curam et sollicitudinem: sed vendere has dignitates, ac beneficia, simonia est, ut paulo inferius dicemus generaliter de omnibus beneficiis ecclesiasticis. Nam quoad hanc partem, tota doctrina de simonia in ecclesiasticis beneficiis majorem rationem habet in beneficiis habentibus curam animarum, et ecclesiasticam jurisdictionem, quam in simplicibus, ut per se constat; ergo. Posteriori item modo, scilicet per delegationem, immediate communicatur ipsa jurisdictionis, non cum aliqua dignitate aut beneficio, sed proxime et in se; ergo sicut jurisdictionis illa æstimabilis pretio non est, ita neque illius commissio. Et utraque pars hujus rationis expresse traditur in cap. 1, 2 et 3, Ne Prælati vices suas, ubi Gloss. et Doctores omnes in his conveniunt; et in c. *Ad nostram*, de Sim., et in c. *Licet*, de Pœnis. Et Summi tæ, verb. *Simoniam*; Sylvest., q. 14; Tabian., n. 44; Angel., *Simoniam*, 2, num. 27; Navar., d. c. 23, n. 111.

5. *Episcopi vicarius, et similes, non possunt pretio constitui.* — Atque hinc colligitur primo, non posse Episcopi vicarium pretio constitui, nec aliquem spirituales judicem, sive delegatum, sive ordinarium loco Episcopi, aut capi-

tuli, vacante sede, provideri, nec vicarium aliquis Ecclesiæ, etiam ad nutum amovibilem, nec capellanum, cui parochialis cura delegatur, pretio constitui, sive pretium detur ex parte ejus qui officium seu jurisdictionem accipit, sive ex parte ejus qui illam communicat: quia quocumque modo id fiat, jurisdictionis spiritualis emitur ac venditur, ideoque simonia committitur, ut probant allegata jura, et rationes factæ ostendunt. Et specialiter probatur ex c. *Ad nostram*, de Simon., ibi, *seu pro vicariis assignandis*, etc. Est autem semper sermo de pretio et de venditione; nam stipendium sustentationis nunquam excluditur, ut in principio præmisimus, et constat ex usu, et notant Glossæ et Doctores, in c. 1 et 2 Ne prælati vices suas, et intra circa tertiam divisionem latius dicturi sumus.

6. *Quo pacto clericatus camera, et auditoriatum pretio dari possint.* — Hic vero occurrebat difficultas ex usu Romanæ Ecclesiæ, in qua vidimus vendi clericatum cameræ, et auditoriatum cameræ, quæ sunt munia constituta ad ecclesiasticam jurisdictionem exercendam vice Pontificis. Respondeo duo in illis muneribus esse distinguenda: unum est jurisdictionis spiritualis, quæ auditori vel clerico confertur; aliud est emolumentum temporale, quod ex administratione illius jurisdictionis eis provenire solet. Primum etiam ab ipso Pontifice vendi non potest sine simonia, quia est contra jus divinum; secundum autem, per se ac nude spectatum, vendibile est, ut constat; quia quid temporale est, et sumitur ex cap. ult. Ne Prælati vices suas, ubi Abb., et in c. 1, eod., n. 2, et ibi alii, et Ang., *Simoniam*, 2, num. 25. Dico autem, *per se ac nude spectatum*, quia, ut conjunctum spirituali juri ac jurisdictioni, tanquam consequens ex illa, vendi non potest, quia sic etiam ipsum spirituales antecedens venderetur, juxta c. *Si quis objecerit*, 1, q. 3. Hoc autem posterius verum est de jure ecclesiastico, non de divino jure, saltem respectu ejus, qui potest illa disjungere, et unum sine altero dare. Talis autem est Summus Pontifex, qui ex justa causa potest se ab aliqua humana prohibitionem eximere, et potest dare jus spirituales, reservando sibi emolumentum temporale, vel partem ejus. Hoc ergo in illis officiis fecisse credimus. Nam quia emolumentum temporale magnum erat, partem ejus sibi reservavit, eamque simul a principio redimi voluit, et ita sine simonia, aut venditione jurisdictionis spiritualis illud emolumentum exigit in prædictis officiis conferendis. Inferiores

vero Prælati non habent tantam potestatem, et ideo non extenditur hæc licentia, ut in sequentibus latius dicemus.

7. *Non potest vendi jus eligendi ad dignitates.* — *Ratio conclusionis.* — Secundo, sequitur ex dicta assertione, non posse vendi jus eligendi ad dignitates, aut ecclesiastica beneficia, neque jus confirmandi electionem, aut conferendi talia beneficia, aut instituendi in illis. Hoc certum est apud omnes, quia hoc jus aliquo modo spectat ad potestatem jurisdictionis spiritualis: unde et tale jus in spirituales est, et conferre illud, actus est jurisdictionis spiritualis; est ergo materia simoniæ. Et confirmatur, quia tota ratio æstimationis in hoc jure, est dignitas illa, seu beneficium ad quod ordinatur electio, collatio, vel institutio; ergo si tale jus venditur, est propter actum, et actus propter effectum, qui spirituales est; ergo venditur id quod spirituales est. Denique declaratur in singulis. Nam de electione id habetur ex c. *Matthæus*, de Simon., et ibi notat Abbas, num. 3. Ratione etiam patet, quia per electionem confertur spirituales jus, ut habetur ex cap. ult. de Translat. episcopi, ubi dicitur vinculum spirituales, quod est inter Episcopum et ejus Ecclesiam, in electione initium sumere, quia nimirum electus incipit statim habere aliquod jus. Quod quidem esse jus in re sensit Glos., in c. *Quanto*, d. 63, quam sequitur Abbas, in cap. *Sacro-sancta*, de Elect., n. 4, et in capite *Quanto*, de Judic., num. 6, et in cap. *Nobis*, de Jure patron., num. 4. Alii autem volunt solum acquirere jus ad rem, non in re; de quo videri possunt multa apud Felin., in c. *Cum Bertoldus*, de Sen. et re judic., n. 2 et 3. Nam ad præsens parum refert, quia quaecumque sit illud jus, spirituales est, et hoc sufficit ut jus eligendi spirituales sit. Id præterea evidens est in jure confirmandi, nam per confirmationem, certissimum est acquiri jus in re. Unde in dicto cap. ult. de Translat. Episcopi, dicitur per confirmationem fore ratum spirituales conjugium Episcopi cum Ecclesia, et ideo (ut Glos. et Abb. locis allegatis dicunt) jam tunc non solum habet jus quasi in habitu, sed habere etiam potest in usu et exercitio, juxta cap. *Transmissam*, de Election.; et ideo confirmatio actus est jurisdictionis spiritualis, et valde proprius prælatorum ecclesiasticorum. Idemque manifestum est de jure conferendi vel instituendi; nam hæc etiam sunt propria munera prælatorum Ecclesiæ, nec possunt exercere sine propriissima spirituales jurisdictione;

ergo jus ad hujusmodi actiones proprie spirituale est, et materia simoniæ. An vero idem sit de jure præsentandi, dicemus infra tractando de jure patronatus; nam habet specialem rationem quæ ad illud jus pertinet.

8. *Omnes actus jurisdictionis voluntariæ, quatenus ad effectum spirituales ordinantur, sunt materia simoniæ.* — Dico secundo: omnes actus jurisdictionis voluntariæ, quatenus ad effectum spirituales ordinantur, materia sunt simoniæ. Assertio est communiter recepta, quæ ita in generali proposita sufficienter probatur ex cap. *Ad nostram*, et cap. *Consulere*, et cap. *Nemo Presbyterorum*, de Simonia. Melius tamen ostenditur quasi inductione, descendendo ad particulares actus hujus jurisdictionis, quales sunt dispensationes votorum, relaxationes juramentorum, et dispensationes in legibus ecclesiasticis, irregularitate, impedimentis matrimonii, et similibus. De quibus constat apud omnes, esse materiam simoniæ: Div. Thomas cum aliis, in 4, d. 25; idem Div. Thom., d. quæst. 100, art. 3, ad 3, et ibi Cajetanus et alii; Sot., q. 6, art. 2, ad 3; Anton., d. cap. 5, § 17; Angel., *Simoniam*, 3, num. 45; Sylvest., quæst. 9; Redoan., 1 part. cap. 21, num. 12, et cap. 29, num. 16. § *Item pro usu*; notant alii Doctores, in c. *Nemo*, 2, de Simon., et cap. *Cum ab omni*, de Vit. et honest. cleric. Sumitur quæ ex eisdem juribus, et ex aliis sæpe citatis; et cap. *Ad nostram*, de Simon. Vel propter generalem prohibitionem accipiendi aliquid pro ecclesiasticis functionibus, inter quas omnes istæ dispensationes merito commutantur: vel a simili, et a fortiori, quia si pro sententiis, absolutionibus et similibus non est pretium accipiendum, multo minus pro his dispensationibus. Denique in Concilio Tridentino, sess. 24, cap. 5, de Refor., de dispensationibus in matrimoniis, gratis esse dandas dicitur; idem de dispensationibus in legibus ecclesiasticis dicitur, sess. 25, c. 18, de Refor. Ratio vero est, quia hæc dispensationes sunt actus supernaturalis potestatis jurisdictionis, ut constat, nam actus dispensandi actus est jurisdictionis, ut in tractatu de Legibus ostendimus, et infra in tractat. de Voto; et cum ejusdem jurisdictionis sit dispensare, et legem ferre, sicut potestas legislativa ecclesiastica supernaturalis est, ita etiam potestas dispensandi in talibus legibus. Et idem a fortiori est de potestate dispensandi in his quæ attingunt aliquo modo jus divinum, ut in votis, juramentis, etc. Ergo omnes hi actus supernaturales sunt ex parte principii, nec

minus spirituales sunt ex parte finis, quia tollunt vincula quæ conscientiam ligant, et solvunt non solum in terra, sed etiam in cælis: ac denique ad spiritualem salutem de se, et quasi intrinsece ordinantur. Ergo in hos actus optime cadit sententia Christi: *Gratis accipistis, gratis date.*

9. Accedit alia ratio, quia in dispensationibus servanda est æquitas justitiæ distributi-væ, ut pro ratione causæ detur vel negetur dispensatio, quæ æquitate sublata, enervatur et corrumpitur ecclesiastica disciplina; at si dispensationes vendantur, justam distributionem non servari morali consecutione necessarium est. Nam, eo ipso quod per dispensationem lucrum quæritur, ille dispensatur, qui plus confert; ille autem qui pauper est, indispensatus recedit, etiamsi æqualem vel fortasse majorem dispensationis causam habeat. Unde confirmatur, quia vel dispensatio petitur ex causa legitima, et tunc suo jure debita est, et ita immerito pretium postulatur; vel non habet legitimam causam; et sic turpiter et injuste venditur. Sed hæc rationes procedunt etiam in legibus civilibus, earumque dispensationibus. At ibi solum ostendunt talem abusum esse contra justitiam legalem, vel distributivam, non vero esse simoniam, ut ex supra dictis constat. In præsentibus materia, cum alioquin sit apta ad simoniam, ut ostensum est, optime declarant gravitatem sacrilegii in tali materia, quia cum gravissimo detrimento animarum et ecclesiasticæ gubernationis conjunctum est. Atque hinc etiam constat idem dicendum esse de quacumque licentia in materia spirituali, ut sunt litteræ dimissoriæ, pro quibus sine dubio pretium accipere non licet, ut patet ex Concilio Tridentino, sessione vigesima prima, capite primo, de Reformatione, ubi etiam sponte oblata accipere prohibet; idemque est de privilegiis, et similibus favoribus, et gratiis quæ vel dispensationes quædam sunt, vel illas virtute continent, vel eandem rationem habent. An vero idem dicendum sit de licentiis, vel facultatibus, quæ licet per spiritualem potestatem dentur, in materia mere politica versantur, paulo inferius declarabo.

10. *Difficultas circa stylum Romanæ curiæ.* — Contra hanc tamen assertionem objicitur stylus Romanæ curiæ, et legatorum Pontificis, qui habet ut, ad obtinendas dispensationes, necessarium sit aliquam pecuniam persolvere; dicunt aliqui hujusmodi pecuniam non dari pro dispensatione, sed pro

rescriptis et testimoniis, tanquam necessaria stipendia officialium qui in his laborant. At hoc non honestat actionem; tum quia constat ex usu, præter omnia stipendia officialium, majorem lucri partem cedere in utilitatem dispensantis; tum etiam quia etiam pro chartis, testimonialibus litteris et sigillo, prohibitum est aliquid accipere, etiam ipsis notariis et officialibus, in cap. 1 de Simon., et in cap. *Sicut Episcopum*, 1, quæstione 2; et in Tridentino, session. 21, cap. 1 de Reformatione. Unde Navarrus, cons. 2 de Simon., reprobat in hac parte similem consuetudinem Romanam accipiendi unum aureum pro subscriptione vel registratione datarii, vel pro suspensione sigilli. Et licet dicta jura, atque etiam Navar., loquantur de litteris testimonialibus, aut bullis in collatione ordinum aut beneficiorum, tamen eadem ratio esse videtur de dispensationibus, quæ non minus gratis conferendæ sunt, quam ordines aut beneficia. Auget præterea difficultatem, quia quo difficilior est dispensatio, eo major pecuniæ quantitas pro ea postulatur, ut pro dispensatione in secundo gradu matrimonii, quam in quarto, et sic de aliis, cum tamen rescripta in testimonium talium dispensationum tradenda ejusdem sint laboris et oneris; ergo videtur augeri pretium solum propter respectum ad rem spiritualem, quod simoniacum est.

11. *Enodatur.* — Ad hoc respondetur primo, quod, licet exigere pretium pro dispensatione sit simonia contra divinum jus, in quo non potest Pontifex dispensare, tamen exigere aliquid in sustentationem, et ad sustinenda onera status dispensantis, non est contra jus divinum, ut infra generaliter dicitur, neque in præsentibus materia dispensationum invenitur esse contra jus ecclesiasticum. Nam in hac specie nulla talis prohibitio in illo reperitur. Et licet daretur talis prohibitio, Summus Pontifex, qui est super tale jus, posset ea, quæ ad suum statum pertinent, ordinare, prout sibi videbitur expedire. Ita ergo, si in curia aliquid in dispensationum expeditione pro ipso Pontifice postulatur, non est venditio gratiæ, sed sustentatio personæ, vel onerum illius status. Secundo, dicimus merito potuisse Pontifices imponere hoc onus, et quasi tributum ad suam sustentationem necessarium, potius in dispensationibus quam in aliis gratiis, quia dispensationes odiosæ sunt, et oportet eas onerosas reddere petentibus, ne facilitas obtinendi, majorem licentiam tribuat eas importune petendi: fiunt autem illis onero-

sæ, si absque sumptibus et pecunia illas obtinere non possint. Et hac ratione, fieri etiam potuit ut, quo difficilior est dispensatio, ut rarior etiam sit, majus pecuniæ onus habeat annexum.

12. Tertio, sæpe id, quod solvi præcipitur, non applicatur Pontifici, vel ejus officialibus, sed ad aliquod pium opus; et tunc ratio impositionis esse potest, quia non datur absoluta dispensatio, sed commutatio unius operis in aliud. Quod maxime habet locum in votorum dispensatione. Item aliquando id imponitur in penam alicujus prioris delicti, ut si dispensatio est in irregularitate contracta ex delicto, commutatur in aliam penam pecuniariam, quam potest etiam Pontifex suæ cameræ applicare, et sic etiam in dispensationibus in afflictivitatibus, vel impedimentis contractis per illicitam copulam. Quarto, etiam pro officialibus, et expensis eorum, et laboribus in scribendo, expediendo, etc., potest licite aliquid exigere, quia hoc non est per se malum, ut constat, neque in hac specie invenitur prohibitum. Nam jura quæ loquuntur de ordinibus et beneficiis, non videntur extendenda ad hæc omnia; tum quia non est in omnibus illis eadem ratio; tum etiam quia illa jura sunt potius oïiosa, quam favorabilia. Præterquam quod, licet esset talis prohibitio canonica, per consuetudinem Romanam, vidente et consentiente Pontifice, esset derogata. Unde etiam in concessione indulgentiarum, quæ spiritualior est (ut sic dicam), non censetur esse prohibitum officialibus pro suo labore in instrumentis conficiendis aliquid accipere.

13. *Consuetudinem curiæ Romanæ liberam esse a simonia.* — Dubitari ergo non debet quin talis consuetudo per tot Pontifices, non solum pios et timoratos, sed sæpe etiam sanctissimos et doctissimos, tolerata et approbata, libera sit ab omni labe simoniæ et ab omni crimine, ut late confirmat, plura ad hoc allegans, Redoan., 1 p., de Simon., cap. 21, num. 4 et seq. Et animadverti potest Concilium Tridentinum in allegatis locis, et præsertim in Session. 22, cap. 5, de Reform., ubi, agens de dispensationibus quæ in Romana curia conceduntur, ait: *Ea vero quæ gratiose conceduntur, suum non sortiantur effectum, nisi prius ab eisdem (id est, ab Episcopis) tanquam delegatis Apostolicis, summarie tantum et extrajudicialiter cognoscantur.* In quibus verbis supponit alias esse dispensationes, quæ non gratiose conceduntur, quas non solum tacite